

dertil, at en Række danske Hovedværker forlanger en saadan Samhørighed af Kunstarterne — den ærede Ordfører for Venstre har jo allerede nævnt en Del saadanne: „Elverhøj“, „Der var engang —“, „Aladdin“ o. s. v. —, forekommer det mig, at det i alt Fald vilde betyde et Tab, hvis man vilde gaa til at adskille disse tre Kunstarter. Jeg tillader mig ogsaa at lægge en vis Vægt paa, at der i Teatrets Historie har været Kunstnere, som har kunnet bruges baade i den ene og den anden Kunstart. Jeg minder om en Mand som Schram, der staar som et meget berømt Eksempel herpaa. For øvrigt er der jo fra ældre Tid flere andre Eksempler paa det samme. Det er en stor Fordel for et Teater, naar det har Kunstnere, der spænder over flere Brancher, og det er heldigt, naar Teatret kan give Mulighed for, at disse Begavelse kan komme til at gøre sig gældende. Jeg lægger ogsaa en vis Vægt paa, at Balletten har været Udgangspunkt for mange af vore store Skuespillerinder paa det reciterende Skuespils Omraade. Det har afgjort præget dem, dette, at de er udgaaet fra Balletten og fra denne var hjemmenvante paa Scenen. Jeg behøver her blot at minde om Navne som Fru Eckardt og Fru Hennings, ikke at tale om Fru Heiberg. Men paa den anden Side tvivler jeg, som sagt, ikke paa, at hvis Skuespil, Opera og Ballet hver for sig skal fylde et Ugerepertoire i deres eget Hus, vil det gaa galt, og jeg tror, at det i ganske særlig Grad vil gaa galt, hvis Skuespillet skal fylde to Scener. Jeg vil der slutte mig til, hvad der er blevet fremført fra en saa sagkyndig og kunstinteresseret Mand som Professor Vilhelm Andersen. Han stiller sig i en Artikel meget skarpt afvisende overfor dette Forhold og bruger det Udtryk, som forekommer mig at være rigtigt og træffende, at det er for tidligt at rede Huset, før man har Bruden. Det er netop ud fra den samme Forudsætning, at jeg fremhæver, at det forekommer mig, at det kongelige Teaters Ledelse ikke er saa betryggende, at man kan vente en Fremtid saa glimrende, at vi bør skabe saa meget Albuerum for det reciterende Skuespil. Heller ikke imponerer det mig, at man fra den Side mener at have Ret til Huset paa Grund af, at det fra gammel Tid har været kaldt Holbergs Hus.

Hvad der forekommer mig at veje mest i denne Sag af de Argumenter, man har fremført som Støtte for Uholdbarheden af den nuværende Ordning, hvorved

de tre Kunstarter saa at sige falder over hinanden, saa at Resultatet af Arbejdsydelsen maatte blive saa ringe, det er det finansielle Hensyn. Der slutter jeg mig fuldt ud til den ærede Ordfører for mit Parti, at det er en ganske oplagt Sag, at man skal holde et meget større Personale for at holde de tre Kunstarter gaaende — og dertil kommer jo ogsaa Kapellet —, og at der maatte kunne naas en mere betryggende finansiell Ordning, naar der sikres et større Udbytte af de Kræfter, man der har til Disposition.

Hvis man altsaa fastholder det Standpunkt, jeg har søgt at gøre Rede for, at man ikke ønsker de tre Kunstarter adskilt; hvis man mener, at der overhovedet ikke er Mulighed for at drive en Opera alene her i København, og hvis man ikke mener, der er tilstrækkelig kunstnerisk Garanti i Øjeblikket for at gaa over til at drive det kongelige Teater alene som Skuespilhus, og naar der endelig er adskillig Litteratur, som kræver en Samhørighed af disse tre Kunstarter, synes det mig, at der kun er een Mulighed tilbage, som ogsaa maa anses for at være den fortræffeligste Løsning af Sagen, nemlig den, at gaa over til Dobbeltscenen. Derved holder man sammen paa de tre Kunstarter under en samlet Styrelse, men skaffer samtidig større Albuerum og vel at mærke paa saadan Maade, at ikke blot det reciterende Skuespil faar en mindre Scene, men at ogsaa de Operaer, som i særlig Grad vil vinde ved et mindre Rum, kan faa Del i denne mindre Scene. Det forekommer mig, at Udtalelsen fra dansk Forfatterforening og en Udtalelse som den, Venstres Ordfører (Klaus Berntsen) fremførte for os af Skuespiller Jerndorff, tyder paa, at det er kunstnerisk rigtigt og forsvarligt. Det er derfor meget forbausende, forekommer det mig, at den højtærede Undervisningsminister ikke netop nu har forelagt dette Projekt, som der dog har været arbejdet paa i saa lang Tid. Det vil naturligvis blive forlangt fremlagt af Udvalget og der kunne blive overvejet; men det forekommer mig, at det havde været rigtigst, om vi havde faaet det frem her med det samme.

Med Hensyn til Bekostningen kan det vel være rimeligt, at en Gennemførelse af Dobbeltscene-Projektet vil blive lige saa dyr eller dyrere i Øjeblikket end dette Casino-Projekt, men jeg er ganske overbevist om, at det vil blive finansielt billigere i Længden, og det, jeg betragter som det vigtigste: det kunstneriske Hen-